

“मीठे बच्चे- आत्म अभिमानी बन्यौ भने पुरानो जगतबाट नाता तोडेर नयाँ जगत सँग नाता जोड्ने खुबी सहज आउँछ, एक बाबा सँग प्यार जुट्छ।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूको बुद्धियोग पारलौकिक माता-पिता सँग सदैव जुटिरहन सक्छ?

उत्तर:- जो जीवन छँदै ईश्वरीय सेवामा तत्पर रहन्छन्। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि सबैको बुद्धियोग बाबा सँग जुटाउने सेवा गर्छन्, बाबाबाट जो ज्ञान प्रकाश प्राप्त भएको छ त्यो अरूलाई बाँड्छन्, स्वर्गको मालिक बनाउनको लागि पावन बन्ने युक्ति बताउँछन्। उनीहरूको बुद्धियोग स्वतः बाबा सँग जुटिरहन्छ।

गीत:- कौन है पिता, कौन है माता.....

ओम् शान्ति। यस गीतको अर्थ के हो? भनिन्छ- जगतका (लौकिक) माता-पिता एवं मित्र सम्बन्धी आदि सबैलाई छाडेर बुद्धियोग आफ्ना सच्चा माता-पिता जो सृष्टिका रचयिता हुनुहुन्छ उहाँ सँग लगाऊ। यी जो माता, पिता, मित्र-सम्बन्धी आदि छन्, अब ती सबै सँग नाता तोड्नु छ र एक (बाबा) सँग नाता जोड्नु छ। उहाँलाई नै माता-पिता भनिन्छ। तुम माता-पिता हम बालक तेरे... यो सबै उहाँ एक (बाबा) लाई नै भनिन्छ, ती लौकिक माता-पिता त सबैका अलग-अलग हुन्छन्। उहाँ त सारा विश्वको माता-पिता हुनुहुन्छ। त्यसैले पारलौकिक माता-पिताको बन्नको लागि र लौकिक माता-पिता, मित्र सम्बन्धीहरूलाई छोड्नको लागि देही-अभिमानी बन्ने ज्ञान चाहिन्छ। देही-अभिमानी नबनेसम्म यिनलाई छोड्न धेरै मुश्किल हुन्छ। यो पुरानो जगत सँग नाता तोड्नु छ एवं नयाँ जगत सँग नाता जोड्नु छ- यो नै खूबी हो। हदको एक घर सँग नाता तोडेर हदकै अर्को घर सँग नाता जोड्न त धेरै सहज हुन्छ। हर जन्ममा यस्तो तोड्ने र जोड्ने गरिन्छ। एक माता-पिता, मित्र-सम्बन्धीलाई छोड्यो अर्कोलाई लियो। एक शरीर छोड्यो भने फेरि माता-पिता, मित्र-सम्बन्धी, गुरु आदि सबै नयाँ मिल्छन्। यहाँ त जीवन छँदै मर्ने कुरा छ। जीवन छँदै पारलौकिक माता-पिताको गोदमा आउनु पर्छ। यो कलियुगी जगतका माता-पिता आदि सबैलाई बिर्सिनु छ। उहाँ पिता त हुनुहुन्छ अनि माता कसरी हुनुभयो? यो रहस्यमय कुरा हो। बाबाले यो शरीर धारण गरेर फेरि यिनैबाट आफ्ना बच्चा बनाउनुहुन्छ। तर कैयौं बच्चाहरूले यो कुरा घरी-घरी बिर्सिन्छन्। अज्ञानकालमा कहिल्यै आमा-बुबालाई बिर्सिदैनन्। यी आमा-बुबालाई बिर्सिन्छन् किनभने यो नयाँ कुरा हो। यी माता-पिता सँग बुद्धियोग जोड्नु छ र फेरि सेवामा तत्पर रहनु छ। जसरी बाबालाई सेवाको संकल्प चल्छ, त्यस्तै बच्चाहरूलाई पनि रहनु पर्छ। भनिन्छ- भगवानलाई नयाँ दुनियाँ रचौं भन्ने संकल्प रह्यो। यो कति महान् संकल्प हो! बेहदका बाबालाई बेहदको संकल्प हुन्छ- सबैलाई पावन बनाउनु छ, त्यो पावन दुनियाँ स्वर्गको लागि राजयोग सिकाउनु छ। कति धेरैलाई सिकाउनु छ! सबैको बुद्धियोग बाबा सँग जोड्नु छ। हामी बच्चाहरूको यही धन्दा हो। बाबा भन्नुहुन्छ- गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि तिमी प्यारा बच्चाहरूले सेवा गरेर देखाऊ।

संन्यासीहरूको संकल्प रहन्छ- हामी सबैलाई काग विष्टा समान सुखबाट छुटाएर पवित्र बनाऊं। उनीहरूको दायित्व भनेको कसैलाई पनि वैराग्य दिलाएर पवित्र बनाउने हो। उनीहरूले घरबार छोड्नु पर्छ भन्ने सम्झन्छन्। पतित दुनियाँलाई छोड्नु पर्छ भन्ने जान्दैनन्। जब बाबा आएर पावन दुनियाँको साक्षात्कार गराउनुहुन्छ तब हामीले पतित दुनियाँबाट नाता तोड्छौं। तैपनि उनीहरूले आफूलाई अझै जिम्मेवार मानेर

घरबार छोडी कतिलाई बैराग्य दिलाएर पवित्र बनाउँछन्। महिमा त उनीहरूको पनि गरिन्छ। यो संन्यास धर्म नभएका भए यो दुनियाँ अझ काम चितामा जलेर भस्म हुने थियो। यतिबेला त्यो रजोगुणी संन्यास स्थापना गर्ने को हो र यो सतोप्रधान संन्यास स्थापना गर्ने को हो— यो कुरा बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ। उनका प्रमुख शंकराचार्य थिए, उनीहरूको पनि कति अनुयायीहरू होलान्। लाखौं करोडौंको संख्यामा होलान्। तिनीहरू पवित्र नभएका भए उनीहरूको प्रजाको संख्या पनि वृद्धि हुने थिएन। त्यसैले यी संन्यासीहरूले पनि रात्रि गरेका छन्। पहिलो नम्बरमा देवताहरू आउँछन्, दोस्रो नम्बरमा संन्यासी। सारा निर्भर पवित्रतामा नै छ। दुनियाँलाई पवित्रबाट अपवित्र र फेरि अपवित्रबाट पवित्र हुनु नै पर्छ। सत्ययुग देखि जे पनि ड्रामामा बितेर गयो, त्यो निश्चित छ। भक्तिमार्गमा साक्षात्कार आदि जे पनि हुन्छ हर सेकेन्ड, त्यो फेरि कल्पपछि त्यही हुन्छ। ड्रामामा यो सबै निश्चित हुन्छ। ड्रामा चक्रलाई बुझ्नु छ। ड्रामामा जे होला त्यही हुन्छ भनी बस्नु हुँदैन। ड्रामाका पात्र त सबै हुन्। तैपनि हरेकले आफ्नो आजीविकाको लागि अवश्य पनि पुरुषार्थ गर्छन्। पुरुषार्थ नगरिकन रहन सक्दैनन्। हुन त कतिपय मनुष्यहरूले यो नाटक हो, सम्झन्छन्— हामी यहाँ परमधामबाट नाटक खेल्न आएका हौं। तर बिस्तारमा सम्झाउन सक्दैनन्। पहिला कुन धर्मका आउँछन् र सृष्टि कसरी रचना गरिन्छ भन्ने केही पनि जान्दैनन्। सृष्टि नयाँ रचना गरिन्छ वा पुरानो सृष्टिलाई बाबा आएर नयाँ बनाउनुहुन्छ भन्ने थाहा नभएकाले उनीहरूले प्रलय भएको देखाएर नयाँ सृष्टि भएको देखाउँछन्। बाबा आएर यी कुरामा प्रकाश पार्नुहुन्छ। फेरि तिमीहरू पनि अरूलाई प्रकाश पार्नको लागि जिम्मेवार छौ। कति धेरै सेवा छ! बाबाले तिमीलाई मुक्ति-जीवन मुक्ति प्राप्त गर्ने मार्ग बताउनुभयो। जुन मार्ग पत्ता लगाउनको लागि तिमीले आधाकल्प भक्तिमार्गमा ठक्कर खायौ। त्यसैले बेहदका बाबालाई यही संकल्प रहन्छ, मैले कसरी मुक्ति सेनाको संख्या वृद्धि गरौं? सबैलाई मार्ग कसरी बताऊँ?

तिमी बच्चाहरूले सबैलाई बताऊ— कल्प पहिला जस्तै बाबा राजयोग सिकाउन आउनु भएको छ। उहाँलाई नै शिवाय नमः भनिन्छ। उहाँ उच्च भन्दा उच्च परमधाममा रहनुहुन्छ। हामी सबै आत्माहरू पनि त्यहीँ परमधाममा निवास गछौं। आत्मालाई सदा अविनाशी भनिन्छ। आत्मा कहिल्यै जल्दैन वा मर्दैन। हरेक आत्मामा पार्ट भरिएको हुन्छ। आफ्नै आत्मालाई देख्न वा जो मुख्य छन् उनलाई देख्न। वृक्षलाई हेर्दा मुख्य फेद एवं हाँगा-बिँगालाई देख्न सकिन्छ। पातहरू त अथाह हुन्छन्। उनको गणना नै गर्न सकिँदैन। हाँगा-विँगा गणना गर्न सकिएला। त्यसैले यो सृष्टि रूपी वृक्षको फेद वा जग हामी देवी-देवताहरू नै हौं। अहिले त फेद नै सडिसकेको छ। जसरी वरको वृक्षको फेद सडेको भए पनि हाँगाहरू कति धेरै निस्किएका हुन्छन्। हाँगाहरूबाट पनि पातहरू निस्किरहन्छन्। त्यसैले यो पनि बेहदको कति ठूलो सृष्टि रूपी वृक्ष हो! तिमी बच्चाहरूले पनि यो कुरा नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछौ। यस्तो होइन, सारा दिन कसैको मनमा यो कुराको चिन्तन चलिरहन्छ। सबै कुरा एकै पटक बुद्धिमा आउन मुश्किल हुन्छ। तर पनि जो विचार सागर मन्थन गर्नेवाला हुन्छन्, उनीहरूको बुद्धिमा धारण हुन्छ। वृक्षको ज्ञान बुद्धिमा भए बीजरूप बाबाको याद पनि स्वतः रहन्छ। हामी पनि त्यहाँका निवासी हौं, पछि हामी नै यस वृक्षमा आदिबाट अन्त्यसम्म चारैतिर आउँछौं। जब तिमी पतित जर्जर अवस्थामा पुग्छौ त्यस अवस्थामा यो वृक्ष पनि त्यस्तै हुन पुग्छ। सुरु सुरुमा जो-जो थिए अहिले तिनीहरू पनि पुराना भइसके। पछाडि आएका हाँगा-बिँगा पनि पुराना भए। जो सेवाधारी हुन्छन्, उनीहरूलाई ख्याल रहन्छ— हामी पनि मनुष्यलाई देवता बनाउनको लागि बाबाका सहयोगी बनौं। यो बुझ्नु

पर्ने कुरा हो। तिमी नै देवता थियौ, त्यसपछि क्षत्रिय बन्यौ। ८४ जन्मको जन्मपत्री तिमीले नै बताउन सक्छौ। त्यसैले यो कुरा जब बुद्धिमा रहन्छ, तब अरूलाई बुझाउन सकिन्छ। चिन्तन चल्यो पछि— हामी बाबाका बच्चाहरू बाबाको लागि सहयोगी हौं। त्यस्तै बुद्धिमा रहनु पछि— मैले कसैलाई ड्रामाको रहस्य कसरी सम्झाउँ? उनीहरूको योग बाबा सँग कसरी जुटाउँ? मनुष्यबाट देवता बनाउने पुरुषार्थ कसरी गराउँ अर्थात् बाबाबाट बेहदको वर्सा प्राप्त गर्ने मार्ग कसरी बताउँ। जसलाई बाबाबाट मार्ग मिलेको हुन्छ उसैले बताउन सक्छ। बाबाले नै आएर राजयोग सिकाउनुहुन्छ अथवा मुक्ति-जीवन मुक्तिको द्वार खोल्नुहुन्छ। सारा दिन यस्तै विचार सागर मन्थन गर्नु पछि र स्वभाव पनि धेरै मीठो बनाउनु पछि। कसैको पनि भाव-स्वभाव देखेर रिसले जल्ने हुनु हुँदैन। सहनु पछि। आफ्नो सेवा गर्नु छ। जति हुन सक्छ सेवामा समय लगाउनु पछि। आफूले आफैँलाई सोध्नु पछि— हामीले बाबा-बाबा त भन्छौं, तर बाबालाई भने बेहदको सेवाको ख्याल रहन्छ, म बाबाको बच्चा भएर के गरिरहेको छु! मैले कति सेवा गर्नुपर्ला? समय त धेरै मिल्छ। दया आउनु पछि— विचरा सबै बाबाबाट बिछोड भएका छन्, धक्का खाइरहेका छन्। पाप कर्म गरिरहन्छन्। बाबाबाट विमुख गराएर सबैलाई भ्रममा पारिरहेका छन्।

तिमी ब्राह्मणहरूको काम नै सबैलाई ज्ञान सुनाएर बाबाको सम्मुख ल्याउनु हो। तिमी ब्राह्मणहरू नै गीताका भगवानका सच्चा-सच्चा बच्चाहरू हौ। तिमीहरूलाई अधिकार प्राप्त भएको छ। तिम्रो बुद्धिमा गीताको नै ज्ञान छ। जसले बुझाउन सक्दैन उसलाई हामी ब्राह्मण भन्न मिल्दैन। आधा वा चौथाई भनिन्छ। नाम ब्राह्मण भए पनि धन्दा शूद्रको जस्तो गर्छन्। बुद्धि शूद्रको जस्तो हुन्छ। अजमेरमा पुष्करनी ब्राह्मण रहन्छन् र तिनीहरूले गीता शास्त्र आदि सुनाउँछन्। उनको धन्दा नै यही हुन्छ। धामा खानु वा घरघरमा धाएर खानु, उनीहरूको काम होइन। उनीहरूको काम नै शास्त्र सुनाएर दक्षिणा लिनु हो। तर तिमी त सच्चा सच्चा ब्राह्मण हौ, बेहदका बाबाका बच्चा। प्रजापिता ब्रह्मा बेहद प्रजाका पिता हुन् र शिवबाबा हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूको पिता। उहाँको निवास स्थान परमधाम हो। उहाँ नै पतितलाई पावन बनाउनेवाला हुनुहुन्छ। त्यसैले सारा दुनियाँले उहाँलाई याद गर्छन्। हे परमात्मा भन्दा त निराकार नै बुद्धिमा आउँछ। तर सबै जना गुरुहरूको जंजीरमा फँसेका छन्। जुन देवताहरूको पूजा गर्छन् उनीहरूकै कर्तव्यको बारेमा थाहा हुँदैन। त्यो पनि पूजा गर्छन्, देवताहरूको कर्तव्य जान्दैनन्। त्यसैले खेलौनाहरूको पूजा भनिन्छ। त्यसैले कति फरक हुन्छ! धेरै मनुष्यहरू अल्मलिएका छन्। देवताहरूको चेहरा र चलन, मनुष्यहरूको चेहरा र चलनमा दिन-रातको फरक छ। मनुष्यहरूले गायन गर्छन् आप सर्वगुण सम्पन्न.... हम नीच पापी हैं। यदि त्यस्तै भन्ने हो भने उनीहरूलाई त्यस्तो बनाउने को थियो त? अहिले त अवश्य पनि नर्क नै छ, फेरि हामी स्वर्गको मालिक बन्न सक्छौं त? यो ख्याल मनुष्यहरूलाई कहिल्यै पनि आउँदैन। तिमी बच्चाहरूमा पनि हामी यस्तो कहिल्यै बनौंला भन्ने कहाँ आउँथ्यो र! केवल भक्ति गरिरह्यौ। अहिले तिमीले जान्यौ— हामी नै देवता बन्ने छौं। राजधानीमा उँच पद पाउनको लागि पुरुषार्थ गरिन्छ। भित्र मनमा आउनु पछि— यदि अहिले मेरो शरीर छुट्यो भने मैले कस्तो पद पाउँला? तिमीले सोध्न पनि सक्छौ— यदि म मरेँ भने के पद पाउँला? बाबाले तुरुन्त बताइदिनुहुन्छ— तिमीले कौडी बराबरको पद पाउनेछौ वा ८ आनाको, १२ आनाको वा कौडीको पद पाउनेछौ। प्रजालाई कौडीको पद भनिन्छ। दिल दर्पणमा आफ्नो अनुहार हेर— कतै बाँदरपन त छैन? अशुद्ध अहंकार हो एक नम्बर। काम-क्रोधमाथि पनि विजय प्राप्त गर्न सकिएला तर देह-अभिमान पहिलो नम्बरको दुश्मन हो। देही-अभिमानि

बन्नाले नै बाँकी अरू विकारहरू ठन्डा हुन्छन्। देही-अभिमानिलाई तब बन्न सकिन्छ, जब बाबा सँग प्यार जुट्छ। देह अभिमानीको प्यार जुट्न सक्दैन। त्यसैले देह-अभिमान छोड्नमा धेरै मेहनत पर्छ। देही-अभिमानि धेरै हर्षित रहन्छन्। देह-अभिमानिको अनुहार मुर्दा जस्तो हुन्छ। त्यसैले मुख्य कुरा नै देही-अभिमानि बन्नु हो। तब मात्र बाबाले पनि सहयोग गर्नुहुन्छ। निर्विकारी त धेरैजना रहन्छन् तर म आत्मा हुँ मैले बाबाको याद गर्नु पर्छ, यो घरी-घरी बिसिन्छन्। यसैमा फेल हुन्छन्। अशरीरी नबन्ने हो भने फर्केर कसरी जान सक्छन्? सेवाको धेरै संकल्प रहनु पर्छ जसबाट धेरै मनुष्यहरूको कल्याण हुन सकोस्। देह-अभिमानि जहाँसुकै गए पनि फेल हुन्छन्। देही-अभिमानिले केही न केही तीर मारेर आउँछन्। फलानाले कुरा त ठीकै गरेको हो भन्ने महसुस गर्छन्। योग लाग्यो भने सेवाको संकल्प पनि चल्छ। यसमा सबैभन्दा पहिला परमात्माका बारेमा सम्झाउनु पर्छ। धेरै बोल्यौ भने दिक्क मान्नेछन्। पहिला भन- शिवाय नमः। तीन लोकका बारेमा पनि बुझाउनु पर्छ- पहिलो हो, निराकारी दुनियाँ जहाँ परमपिता परमात्मा एवं आत्माहरू निवास गर्छन्। त्यसपछि स्थूल एवं सूक्ष्म वतन आउँछन्। स्वर्गमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, अहिले छैन र फेरि इतिहास दोहोरिनेछ। पहिला कलियुग थियो, त्यसपछि सत्ययुग आयो। अहिले फेरि कलियुगको इतिहास दोहोरिरहेको छ। त्यसरी नै फेरि सत्ययुगको इतिहास पनि दोहोरिनेछ हैन! यसैमा आनन्द छ। यो धेरै राम्रो प्वाइन्ट हो। अच्छा!

ब्राह्मण कुल भूषण सबै बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) कसैको भाव-स्वभाव देखेर रिसले जल्नु हुँदैन। आफ्नो स्वभाव धेरै मीठो बनाउनु छ। सहनशील बन्नु छ।
- २) बाबाको सेवाधारी बन्नको लागि विचार सागर मन्थन गर्नु पर्छ। बुद्धिमा ज्ञानको मात्र चिन्तन गरिरहनु छ। देही-अभिमानि रहनको लागि मेहनत गर्नु छ।

वरदानः- हिम्मत र उत्साहद्वारा हर कार्यमा सफलता प्राप्त गर्ने महान् शक्तिशाली आत्मा भव

भक्तिमा भन्छन्- हिम्मत, उत्साहले धुलोलाई पनि धन बनाइदिन्छ। तिमीमा यदि हिम्मत र उत्साह छ भने अरू पनि तिम्रो सहयोगी बन्छन्। धनको कमी छ भने उत्साहले कहीं न कहींबाट धनलाई पनि खिचेर ल्याउँछ, सफलतालाई पनि खिचेर ल्याउँछ। त्यसैले जो निमित्त महान् आत्माहरू छन् उनीहरूको काम हो स्वयं उत्साहमा रहनु र अरूलाई उत्साह दिलाउनु। जब अहिले तिमी यस्तो उत्साहमा रहन्छौ तब जड चित्रहरूमा सदा मुस्कुराएको, शक्तिशाली चेहरा देखाउँछन्।

स्लोगनः- भाग्यवान् आत्मा ऊ नै हो, जसमा बापदादाको स्नेहको छत्रछायाँ हुन्छ।